

Duminică 11 Septembrie

09-10 Rugăciune
10-10:45 Studiu biblic
10:45-12 Serviciu divin
18-20 Serviciu divin

Joi 15 Septembrie

18-19 Rugăciune cu frații

Vineri 16 Septembrie

18-19 Rugăciune cu surorile
19-21 Serviciu divin

ANUNȚURI

- În cadrul serviciului divin de după masa va fi împreună cu noi pentru a vesti Cuvântul lui Dumnezeu fr. păstor Doru Hnatiuc, păstor al Bisericii Baptiste "Emanuel" Oradea.
- În duminica din 18 septembrie va începe Școala Biblică pentru copii.

BISERICA 2
Inradacinat în Cuvant

Pastori: Ioan Cocîrteu,
Moise Vrăjitor, Ioan Râncu

Timișoara, strada Zăvoi 12
tel-fax: 0256 436 362
office@biserica2.ro
www.biserica2.ro

Numărul 281 | 11 Septembrie 2016

ISUS ȘI RUGĂCIUNEA

RUGĂCIUNEA PENTRU
CEI BOLNAVI

Cu acea profundă claritate și logică de neînfrânt, care l-a caracterizat pe marele apostol Pavel, ne sunt prezentate patru argumente în susținerea tezei că trupul omenesc este sacru. Trebuie să purtăm grija de trup:

- fiindcă Dumnezeu îl va îndemna în ziua de apoi (v.18)
- fiindcă este un mădular al lui Hristos și mădularele lui Hristos nu trebuie să fie sortite stricăciunii (v.15)
- fiindcă este Templul Duhului Sfânt pe care l-am primit de la Dumnezeu (v.19)
- fiindcă și el este obiectul harului răscumpărător al lui Hristos fiind plătit cu un preț (v.20). De aceea trebuie să proslăvim pe Dumnezeu în trupul nostru, care este al Lui.

Vederile lumii necreștine cu privire la trup sunt de o extrema sau de alta, fie ascetismul, fie dezmaștul. Păgânismul spune: "...să mânăcăm, să bem, să ne veselim, căci mâine poate murim!" Creștinismul însă spune: "Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă și plăcută Domnului". Așadar, Diavolul și Hristos sunt într-un veșnic conflict pentru posedarea și controlul trupului omenesc: primul ca autor al păcatului, caută să-l distrugă; Domnul nostru ca autor al fericirii, caută să-l glorifice.

Unele din cele mai mari lucrări ale Domnului Isus au fost cele de vindecare. Își în zilele noastre, se observă că oriunde numele Său este cunoscut, medicina și serviciile medicale, ating cel mai înalt grad de eficacitate. Trebuie însă afirmat cu toată tăria că mai presus de orice știință medicală, atunci când priceperea și șicsanarea omenească și-au atins limitele, rămâne puterea divină care poate fi cerută prin rugăciune. În Marcu 16: 18 găsim promisiunea dată ucenicilor, că bolnavii peste care își vor pune mâinile, se vor însănătoși. Acest lucru a fost făcut de mii de ori. Chiar și în Biserică primului veac Dumnezeu își sprijinea propovăduirea Evangheliei prin semne și minuni, autorizând lucrarea apostolilor ca venind de la El. Faptul acesta nu trebuie să ducă la concluzia că oricine dintre cei măntuitori poate face lucrarea de vindecare.

Isus a căutat desigur prin rugăciunea sa pentru cei bolnavi, nu numai să atingă o țintă definită pentru acea vreme, ci să dea și un exemplu pentru toți credincioșii că Dumnezeu ascultă rugăciunile făcute pentru cei bolnavi. Se ridică întrebarea, mai trebuie ca cei credincioși să recurgă la medici și medicamente, când pot aștepta vindecarea numai de la Domnul? Răspunsul este un categoric "da". Medicina este o veritabilă unealtă în mâinile lui Dumnezeu pentru vindecarea trupurilor noastre! Cum nu putem spune că nu e nevoie de predicatori, de misionari și evangeliști, fiindcă Dumnezeu va interveni direct pentru aceia pe care vrea să-i măntuiască, tot așa nu putem spune că Dumnezeu refuză vindecarea folosindu-se de mijloace omenești. Așadar, ne rugăm cu credință pentru vindecare, fiind convinși că totul este cu putință la Dumnezeul nostru, dar ne și îngrijim de trupurile noastre și le tratăm atunci când apare boala.

Haideți să îi aducem în continuare înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune și în post, pe frații și surorile noastre care suferă din punct de vedere fizic:

Bărburescu Steluța
Ioan Timișan
Bobi Popovici (Becicherec)
Petrică Ștefan

Gina Pop

Ana Cadar

Fibia Vidican

Mariana Huluban

Ligia Brisan

Vă stăm la dispoziție pentru nevoile dvs. spirituale:

Pastor Ioan Cocîrteu: 0744 779 250

Pastor Moise Vrăjitor: 0744 799 596

Colectivul de redacție:

Ionela Liuba, Simona Cocîrteu, Mircea Liuba, Alin Zanfirescu.

Pentru sugestii/proponeri: buletinduminical@biserica2.ro

CREȘTINI BIRUITORI, ORI CREȘTINI BIRUIȚI?

Ioan 5:44

Cum puteti crede voi, cari umblati dupa slava, pe care v'o dati unii altora, si nu cauti slava care vine de la singurul Dumnezeu?

Locitorii din Wemmik, eroii povestirii noastre, erau niște omuleți mici, din lemn, ciopliti toți de un tâmplar pe nume Eli. Acesta își avea atelierul pe un deal, de la a cărui înălțime se vedea întreg satul.

Fiecare omuleț era altfel. Unii aveau nasul mare, alții aveau ochii mari. Unii erau înalți, alții erau scunzi. Unii purtau pălărie, alții purtau costum. Însă două lucruri le erau comune: toți erau făcuți de același tâmplari și trăiau în același sat.

De dimineață până seara, zi de zi, omuleții făceau un singur lucru: lipseau etichete unul pe celălalt. Fiecare omuleț avea o cutie plină cu steluțe aurii și o cutie plină cu bulinuțe negre. Cât era ziua de lungă îi vedea pe străzile satului lipind steluțe sau buline unul pe celălalt.

Omuleții drăguți, din lemn lustruit și frumos vopsiți întotdeauna primeau steluțe, dar aceia din lemn necizelat, cu vopsea sau sărită, nu primeau decât buline.

Tot steluțe primeau și cei talentați unii șuteau ridica greutăți deasupra capului, alții șuteau sării peste cutii înalte. Mai erau unii care știau cuvinte dificile, iar alții care cântau cântece frumoase. Acestora toată lumea le dădea steluțe aurii. Așa se face că unii omuleți aveau trupul plin de steluțe... Ori de câte ori primeau câte o steluță se simțea atât de bine încât își doreau să mai facă ceva ca să poată primi încă una.

Alții însă nu știau să facă prea multe lucruri și aveau parte doar de buline. Pancinello era unul dintre aceștia din urmă.

Tot timpul încerca să sară cât mai sus, ca alții dar întotdeauna cădea la pământ. Iar când ceilalți îl vedea jos se adunau buluc în jurul lui și lipseau buline pe el. De multe ori se mai și zgâria în cădere, lucru pentru care mai primea buline negre. Iar după aceea când încerca să le explice omuleților de ce căzuse mereu spunea câte o neghiobie și toți se îngrămadau să lipescă și mai multe buline pe el.

După un timp avea atât de multe încât nu mai vroia să iasă pe stradă, se temea că va face iar ceva anapoda: cine știe, o să-și uite pălăria sau o să calce într-o baltă... și imediat o să primească bulinuțe!!!

Adevărul este că avea atât de multe buline încât ceilalți omuleți veneau și îi lipseau altele fără nici un motiv.

„Merită mulțimea asta de buline negre”, își spuneau omuleții unii altora.

„Este clar că nu e bun de nimic!”

După un timp Pancinello a ajuns să credă ce se spunea despre el:

„Așa este nu sunt bun de nimic!”, își spunea el.

În rarele dăți când ieșea din casă sătăcea cu cei care erau ca el, cu multe buline. Cu ei se simțea mai în largul lui.

Într-o zi, se întâlni cu un omuleț total diferit de ceilalți: nu avea nici steluțe, nici buline. Era din lemn și atât. Era o fată pe nume Lucia.

Să nu credeți că oamenii nu încercau să lipescă etichete și pe ea! Încercau numai că nu rămâneau lipite ci cădeau. Fiindcă nu avea nici o bulină unii o admirau atât de mult încât se grăbeau să-i lipescă o steluță. Dar nici una nu sătăcea lipită. Alții însă o priveau cu dispreț fiindcă nu avea nici o stea și atunci vroiau să îi lipescă o bulină dar și aceasta cădea imediat.

„Ca ea vreau să fie”, îi trebu prim minte lui Pancinello.

„Nu mai vreau să primesc etichete de la ceilalți!” Așa că o întrebă pe Lucia cum se face că ea nu are nici o etichetă.

„Nu este mare lucru”, îi răspunse ea. „În fiecare zi mă duc să îl văd pe Eli.”

„Pe Eli?”

„Da, pe Eli, tâmplarul, îmi place să stau cu el în atelier.”

„Dar de ce?”

„Ce ar fi să descoperi singur? Du-te la el sus pe deal!” Și cu aceste cuvinte, Lucia se întoarse și plecă.

„Dar crezi că-i va face plăcere să mă vadă?!” strigă el după ea. Însă Lucia nu-l mai auzii. Așa că Pancinello se întoarse acasă, se așeză la fereastra și începu să se uite cum alergau omuleții de colo-colo, lipindu-și etichetele unul pe celălalt.

„Dar nu este drept!”, își spuse el supărat. Și pe loc se hotărî să meargă le Eli.

Se îndrepta spre deal și urcă pe cărarea strâmtă până ce ajunse în vârf. Când intră în atelier, făcu ochii mari de uimire. Toate obiectele erau URIAŞE. Scaunul era cât el de înalt. Ca să vadă ce se află pe bancul de lucru trebuie să se ridice pe vârfuri. Ciocanul era lung cât brațul lui! Înghițî în sec și își zise:

„Eu aici nu rămân!”, și se îndrepta spre ieșire. Dar chiar atunci își auzi numele:

„Pancinello, tu ești?”, se auzi un glas pătrunzător. Pancinello se opri.

„Cât mă bucur să te văd, Pancinello! Vino mai aproape, vreau să te văd mai bine!” Pancinello se întoarse încet și îl privi pe meșterul tâmplar, un bărbat înalt, cu o barbă stufoasă.

„Știi cum mă cheamă?”, îl întrebă Pancinello.

„Bineînțeles că știi, doar eu te-am creat!”

Eli se plecă, îl ridică de jos și îl așeză lângă el pe bancă.

„Hmm...”, murmură meșterul îngândurat, în timp ce se uită la bulinele negre ale lui Pancinello.

„Se pare că ai adunat ceva etichete...”

„Nu am vrut, Eli! Am încercat din răsputeri să fiu bun!”

„Pancinello, copilul meu, în fața mea nu este nevoie să te aperi! Mie nu-mi pasă ce spun ceilalți despre tine!”

„Chiar nu-ți pasă?”

„Nu, și nici ție nu ar trebui să-ți pese! Cine sunt ei – să împartă etichete bune sau rele? Și ei sunt tot omuleți de lemn ca tine. Nu contează ce gândesc ei, Pancinello. Contează doar ceea ce gândesc eu, Iar eu cred că ești o persoană tare deosebită!”

Pancinello începu să râdă:

„Eu, deosebit? De ce aș fi deosebit? Nu pot să merg repede, nu pot să sar, vopsea mi se duce. De ce aș însemna ceva pentru tine?”

Eli se uită la Pancinello, își puse mâna pe umărul lui micuț și spuse încet:

„Fiindcă ești al meu, de aceea însemni foarte mult pentru mine!”

Nimeni..., niciodată... nu-l mai privise astfel pe Pancinello... și în plus, cel care-l privea astfel era chiar creatorul lui! Nici nu mai avea cuvinte...

„În fiecare zi am sperat că vei veni la mine”, continuă apoi Eli.

„Am venit fiindcă m-am întâlnit cu cineva care nu avea nici un fel de etichete”, răspunse Pancinello.

„Știi, mi-a povestit despre tine.”

„De ea de ce nu se prind etichetele?”

„Fiindcă a hotărât că este mai important ce gândesc eu despre ea, decât ce gândesc alții. Etichetele se lipesc de tine doar dacă le lași!”

„Cum adică?”

„Etichetele se lipesc doar dacă le consideri importante. Dar cu cât te încrezi mai mult în dragostea mea, cu atât mai puțin îți pasă de etichetele pe care îți le pun ceilalți oameni. Înțelegi?”

„Păi, nu prea...”

Eli zâmbi.

„Vei înțelege cu timpul. Acum ești încă plin de buline negre. Deocamdată îți va fi de ajuns să vîi la mine în fiecare zi, iar eu îți voi aduce aminte cât de important ești pentru mine.”

Eli îl puse jos pe Pancinello.

În timp ce acesta se îndrepta spre ușă, Eli îi spuse:

„Nu uita, ești o persoană deosebită fiindcă eu te-am creat! Iar eu nu greșesc niciodată!”

Pancinello nu se opri din mers, dar gândi:

„Cred că Eli chiar vorbește serios. Poate are dreptate!”

Și chiar în clipa aceea căzu de pe el o bulină...